

S-ové při zavraždění H-ově. Stížnost je na omylu, míní-li dle záhlaví obžaloby, že tato obžaloba cílila jen k určitému, tamtéž vytknutému z p ů s o b u účasti S-ové při zavraždění H-y. Dle důvodů obžaloby nemůže býti pochyby, že cílila ke každému způsobu spolupůsobení, jakmile toto dalo se podřaditi zákonnému pojmu nadržování, pomáhání a přispění k bezpečnému vykonání; žádným způsobem neposkytuje pojetí vypuštěné věty z otázky záruky, že by tato činnost stěžovatelky ve směru nadržování skutku Z-ovu úplně vyčerpávala. Že i jiné sem spadající možnosti jsou dle stavu věci myslitelné, jest na snadě. Vždyť již sama přítomnost Růženy S-ové na místě činu mohla za určitých předpokladů, vypuštěním do otázky pojaté věty z nevyhloučených, tvořiti činnost, pro pojem nadržování postačitelou; nasvědčujeť její, svědkyní Š-ovou potvrzené chování po smrtelném poranění H-ově nepochybně tomu, že nebyla přítomna jako prostý divák ze zvědavosti. O tom, co porotcové při svém výroku, potvrzujícím vzdálenější účast S-ové (nadržování, pomáhání atd.) při zavraždění H-ově speciálně měli na mysli, nemusí porotci, nejspíše povinni výrok svůj odůvodňovati, ve svém výroku podávati vysvětlení a obcházela by otázka hlavní tento předpis, kdyby výstižnou specialisací porotce k takovému udání důvodů nepřímou nutila. Proto nelze z vypuštění dodatku, sama o sobě k podstatě hlavní otázky nenáležícího, dovozovati vady výroku (§ 344 čis. 9 tr. ř.). A ježto ve zbývajícím, výrokem porotců zjištěném obsahu otázky, obsaženy jsou všechny náležitosti §u 137 tr. zák., jest stížnost označiti bezdůvodnou i po stránce hmotněprávní, pokud lze ji vůbec uznati po zákonu provedenou.

Čís. 1643.

Podvod vylákáním původní směnky předstíráním, že podpisy akceptantů na prolongační směnce jsou pravé.

Směrodatnou jest pouze výše škody podvodem skutečně způsobené, nikoliv škody, způsobené dodatečným jednáním pachatelovým, jím v době podvodu nezamýšlené.

(Rozh. ze dne 24. května 1924, Kr II 331/23.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa M-e do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 16. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. potud, že zrušil napadený rozsudek, pokud jde o zamýšlenou, po případě utrpěnou škodu 2000 Kč převyšující a podmíněnou tím kvalifikací podle §§ů 200 a 203 tr. zák. a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podvod spáchaný na filiálce banky stavebních živností a průmyslu spatřuje rozsudek v tom, že obžalovaný Istivým předstíráním, že pod-

pisy Bohumila a Emilie M-ových na směnce, jím bance předložené, pocházejí od těchto osob, vylákal na orgánech banky vydání původní směnký z 1. ledna 1922, splatné k 31. březnu 1922, čímž banka na svém majetku škodu 2000 Kč převyšující utrpěti měla a též utrpěla. Rozsudek v té příčině zjišťuje na základě posudku znalce Josefa H-a, že podpis Bohumil M., na směnce z 1. dubna 1922, splatné ku 30. červnu 1922, je padělán, nepochází z ruky Bohumila M-e, nýbrž z ruky stěžovatelovy a že stěžovatel tím, že při předložení prolungační směnký vůči úředníkům zmíněné banky tvrdil, že podpisy jak Bohumila M-e, tak i Emilie M-ové jsou správné, ač tomu tak nebylo, neboť jak podpis Bohumila M-e, tak i Emilie M-ové byl padělán, a že mu tyto okolnosti aspoň ohledně Bohumila M-e zcela jistě musily býti známy, uvedl zmíněné úředníky v omyl, a že takovým jednáním, které dlužno označiti za lstivé předstírání, vylákal na nich vydání původní směnký z 1. ledna 1922, splatné k 31. březnu 1922 a tím poškodil banku o obnos 80.000 Kč, úroky a útraty sporu v částce 5.428 Kč 52 h, kdežto stěžovatel buduje na předpokladu od tohoto zjištění úplně odchýlném a zcela libovolně sestrojeném, totiž, že Bohumil M. směnku sám podepsal a po čase ji stěžovateli odevzdal dodav, že je též podepsána od jeho manželky Emilie M-ové, že on proto zjistik z vlastní zkušenosti, že podpis Bohumila M-e jest pravý a byv od něho ujištěn, že i podpis Emilie M-ové jest správný, mohl poctivě předložiti směnku bance a tvrditi, že je pravá. Tím padá i tvrzení zmateční stížnosti, jakoby mohlo jíti u stěžovatele jen o omyl, jenž není s podvodem totožným. Tvrzení zmateční stížnosti, že nebyla zjištěna schválnost a úmysl stěžovatele, poškoditi banku tím, že vědomě opatřil směnku nepravými podpisy a že o ní vědomě tvrdil, že je pravá, ač musil býti přesvědčen o pravém opaku, čímž patrně má býti uplatňován zmatek neúplnosti výroku dle čís. 5 Šu 281 tr. ř., jest zřejmě bezdůvodné, poněvadž ve shora uvedeném zjištění rozsudku, pokud se v něm mluví o uvedení banky v omyl a poškození jí, jsou obsaženy veškeré okolnosti, jichž zjištění zmateční stížnost pohřešuje. Tím odpadá též podklad pro současně v tomto směru uplatňovaný důvod zmatečnosti dle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř.

Odůvodněna jest však, aspoň částečně, zmateční stížnost, pokud necitujíc zvláštního důvodu zmatečnosti, uplatňujíc však zmatek podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., dovozuje, že obžalovaný, podepsav směnku správně svým jménem za sebe, banku nepoškodil a poškoditi nechtěl. Nesejde ovšem na tom, a nelze k dotyčnému tvrzení, nemajícimu opory v rozsudku a výsledcích hlavního přeličení, vůbec podle Šu 288 čís. 3 tr. ř. přihlížeti — s jakým ziskem banka knihovní pohledávku obžalovaného 80.000 Kč koupila a mnoho-li obžalovanému vyplatila. Rozsudek dovozuje velkou škodu 2.000 Kč daleko převyšující (80.000 Kč krom úroků a útrat sporu) z okolnosti, že odstoupená pohledávka nyní žádnou cenu již nemá; tenkrát však, když obžalovanému první směnka z 1. ledna 1922 byla vydána, měl on ještě nemovitosti, které by asi ke krytí pohledávky banky byly stačily. Tu však přehlíží rozsudek, že vylákáním vydání původní směnký záměnou za novou směnku s falešnými podpisy Bohumila a Emilie M-ových, avšak s pravým podpisem stěžovatelovým, nebyla banka ve svých právech proti stěžovateli samému

nijak zkrácena. Škoda banky záležela jen v pozbytí směnečných práv proti Bohumilu a Emilii M-ových, jen o tyto vylákáním směnky banku připravit mohlo býti a bylo úmyslem stěžovatelovým. Tato směneční práva proti akceptentům směnky nelze však přirozeně ceniti celým směnečným obnosem s dalším příslušenstvím. Cena těchto práv bude se řídit zejména jistotou, jakou poskytuje majiteli směnky majetek osobního i směnečného dlužníka, o němž rozsudek sám zjišťuje, že měl v době vylákání směnky nemovitosti, které by asi ku krytí pohledávky banky byly stačily. Jestliže za těchto okolností skutečně lze mluvit o pachatelem zamýšlené a podvodem skutečně způsobené škodě 2.000 Kč převyšující, jest alespoň pochybné. Poukazuje-li rozsudek na to, že odstoupená pohledávka nyní žádné ceny nemá, mohla by tato okolnost pro úmysl pachatelův a výši podvodem skutečně způsobené škody přijíti v úvahu jen tenkrát, kdyby pachatel již v době vylákání své směnky byl čítil s tím, že se svého ostatního majetku vzdá a tím pohledávku svou učiní bezcennou. Proto jeví se rozsudek v rozsahu v návrhu vytknutém právně pochybeným. Bylo jej tudíž v zmíněném rozsahu jako zmatečný zrušiti, a za předpokladů Šu 288 čís. 3 tr. ř. věc v objemu zrušení vrátiti do první stolice k novému projednání a rozsouzení.

Čís. 1644.

Služební povinnost vojínova počíná teprve dnem zařazení.

Skutková podstata Šu 222 tr. zák. předpokládá intelektuální působení na brance, by se dopustili určitých konkrétních činů trestných.

Souběh zákona na ochranu republiky (§ 15 čís. 3) s trestním zákonem (§ 305).

Obžaloba není vyřízena (§ 281 čís. 7 tr. ř.), sprostil-li nalézací soud obžalovaného z obžaloby, aniž se zabýval otázkou, není-li ve skutečnostech žalobních, ať původně již v obžalobě obsažených nebo teprve při hlavním přelíčení se vyskytnuvších, skutková podstata jiného trestného činu, než na který kladla důraz obžaloba.

(Rozh. ze dne 26. května 1924, Kr II 81/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 8. ledna 1923, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle Šu 222 tr. zák.

Naproti tomu vyhověl zmatečné stížnosti státního zastupitelství, rozsudek ve výroku, sprostující obžalovaného z obžaloby pro zločin podle §§ 9 a 67 tr. zák., a podle Šu 290 tr. ř. z moci úřední též ve výroku, odsuzující obžalovaného pro zločin podle Šu 222 tr. zák. zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvod y:

Zmatečná stížnost obžalovaného spatřuje důvod zmatečnosti podle Šu 281 čís. 5 tr. ř. v tom, že prý nalézací soud nezjistil vůle stěžovate-